

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Alexandra Potter
CALLING ROMEO

Copyright © 2002 by Alexandra Potter
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-691-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*U potrazi
za Romëom*

ALEKSANDRA POTER

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Mojim predivnim roditeljima

Poglavlje 1

Kako biste se osećali da vas neko ispali? Izblamirano? Iznervirano? Besno?

Džulijet se upravo tako osećala dok je sedela sama za stolom fensi restorana u Sohou. Sve češće bacala je pogled na svoj ručni sat – 7.30 – pokušavajući da ignoriše sažaljive poglede zaljubljenih parova oko sebe. Ubiće Vila. Biti ispaljen je neviđen blam, naročito kad ti to učini *rođeni dečko*.

Čekala je više od pola sata, što i ne bi bilo tako dugo da je sedela kod svoje kuće, sklupčana na kauču uz reprizu serije *Seks i grad* – uvodna špica, u kojoj se Sara Džesika Parker osvrće u pufnastoj haljinici, i već kreću reklame – međutim, ovo je sasvim druga priča, u kojoj ona izvisi u Vest Endu, obučena u ganc-nove cipelice visokih potpetica i haljinu na kojoj bi, pored uputstva za hemijsko čišćenje, trebalo da piše i „ne nositi bez pratnje“. Ova garderoba imala je za cilj da zaokupi pažnju njenog dečka Vila, a ne taksiste, fizikalaca na uglu s rukama na preponama, ili kancelarijskih miševa za šankom.

Iskapila je ostatke mlakog koktela, „specijaliteta kuće“, i razmišljala da naruči još jedan. Pojela je čak i masline – iako nikad ne jede te ogavne, gorke plodove – pročitala *Ivning standard* od korice do korice, i poslala SMS poruke svima iz svog imenika. Došao je trenutak odluke. Da li da naruči još jedno piće ili da ga čeka još desetak minuta? Ili da se vrati kući i dočeka ga sa satarom u ruci?

Slamčicom je ubadala preostalu kockicu leda. Toliko je bila ljuta da joj se prethodna opcija ženske osvete činila skoro primamljivom. Ali

umesto toga učinila je što i svaka žena u trenucima emotivne krize. Nazvala je najbolju drugaricu.

Uključila se telefonska sekretarica. „Čao, dobili ste Trudi Bernštajn Dizajns...“ Usledilo je recitovanje imejl adrese i brojeva faksa i mobilnog telefona, plus kompletna elektronska obrada pesme *I'm every woman* od Čaka Kan, koja traje do u beskraj. Naposletku se oglasio zvučni signal. „Ja sam, digni slušalicu“, siktala je Džulijet.

Znala je da je Trudi kod kuće i da sluša pozive. Samo to i radi od pre tri nedelje, kada je upoznala svoju novu ljubav, Fergusa. Nije da ga izbegava; naprotiv, očajnički želi da se vidi s njim, samo neće da *on* to sazna. Trudi, čvrsta pobornica udaranja čežnje, želela je da Fergus misli da je ona kul i samostalna žena s bogatim društvenim životom, a ne nesigurna očajnica, koja noćima bdi nad telefonom, čekajući njegov poziv.

Pokušavajući da ignoriše upitne poglede ostalih gostiju restorana, Džulijet je primakla mobilni telefon ustima, skupila ramena i kao *Titanik* u more, potonula u dubine svoje bunde. I pokušala opet: „Trudi, podigni slušalicu, stvarno je važno...“ Njen molećivi glas utihnuo je kad je prikovala pogled za neverovatno dlakavog konobara, oslonjenog o šank. Namrštila se – čak dovde mogla je da oseti *Kuros*, njegov afteršejev – te je uvukla glavu dublje u krznenu okovratnik. „Hajde, Trudi, znam da si tu...“

„Kako znaš?“, iznenada progovori ova. „Možda sam na nekoj ludoj žurci, gde nakljukana lakim drogama pijuckam šampanjac, koji teče u ogromnim količinama, i koketiram s bar deset fantastičnih frajera...“

Začuvši Trudin nepogrešivo njujorški akcenat, osetila je kako talas olakšanja odnosi njenu paniku. U stvari, nije ni sanjala da će je Trudin neurotični monolog ovoliko usrećiti. „Tako što znam.“

„E, baš ti hvala. Zar je toliko naporno prihvatiti surovu realnost da sedim u trenerci sama kod kuće i da je jedina droga koju posedujem aspirin za decu?“

Trudi je naglo začutala, najednom svesna tišine s druge strane veze. „Džuls? Jesi li tu?“

„Ni sama više ne znam gde sam. Jesi li završila?“

Usledio je uzdah. Trudin bes jenjavao je brzo, kao što je i buknuo. „O, bože! Izvini, Džuls. Šta se dešava? Nemoj mi reći da si se opet posvađala sa Vilom?“

U potrazi za Romeom

„Ne još.“

„Pa zar niste otišli zajedno na večeru?“

„Ja jesam.“

Nastade pauza propraćena vriskom zaprepašćenja. „Šališ se?!“ Trudi je odlično imitirala Makinroa s Vimblodona iz 1981. godine, samo kad je htela.

„Da li čuješ kako se smejem?“

„Gde si sada?“

„U restoranu.“

„Blagi bože. Sama?“

Džulijet na ovo nije ni odgovorila. Počela je da se kaje što ju je uopšte pozvala. Trebalo je da joj razgovor s najboljom drugaricom popravi raspoloženje, a ne suprotno.

„Blagi bože! Pa, gde je Vil?“

„Ne znam.“

Usledilo je još jedno „blagi bože“ kao potvrda sveopšteg blama, a zatim je Trudi nastavila. „Šta je s njim u poslednje vreme? Ponaša se kao kreten. Mislila sam da je ta večera važna. Nedeljama ste se radovali...“

„Mesecima“, ispravi je Džulijet. „Tačno šest meseci. Otkad je počeo da radi pejzažnu arhitekturu, još nijednom nismo izašli.“ Dok je dodirivala porub haljine, koju je kupila specijalno za večeras, crvene, izazovne, uske, protkane svilenim cvetićima što naglašavaju sve prave delove tela, pokušavala je da ne razmišlja koliko ju je platila. „Ako se ne računa bioskop.“

„Molim? Sedenje u mrklom mraku, dva sata bez reči?“, prezrivo će Trudi. „To nije izlazak.“

„Za Vila jeste.“

„Nemam šta da kažem...“

Primitivši tišinu s druge strane veze, Džulijet je shvatila da Trudi zaista nema šta da kaže. U stvari, dovoljno je već rekla. Budući da joj je najbolja drugarica, ne bi smela toliko da pljuje po Vilu, iako je imala neizdrživu potrebu za tim, jer je bila svesna koliko se Džulijet potrudila da večeras izgleda posebno – potrošila je basnoslovnu cifru samo na odeću u Bond stritu i celu pauzu za ručak na kupovinu, plus energiju na dva sata u teretani posle posla, *izuzimajući* vreme provedeno u kabinama za presvlačenje. Zaista, trebalo bi da joj uputi neku lepu reč,

utehu, *podršku u trenucima krize*, ignorišući činjenicu da bi sad najradije Vilu nalupala šamare.

I tako, Trudi skrenu razgovor. „Ma, pojaviće se svakog časa, repa podvijenog među onim njegovim mršavim nogama.“ Groktavo se smejala, zvučeći izveštačenije nego ikad. „U koliko sati je trebalo da se nađete?“

„U sedam.“

„Prošlo je pola sata.“

„Znam“, promrmljala je Džulijet. Očajnički je gledala u vrata restorana i opet uhvatila pogled dlakavog konobara. Čačkajući zube štapićem za koktele, zurio joj je u dekolte, koji je vaskrsnuo tek nakon što se otvorila za vonderbra iz *M&S*. Rukom je pokrila obnažena prsa, kao da bi time mogla da ih odbrani od njegovog pogleda, proklinjući Vila po hiljaditi put te večeri.

„Jesi ga zvala?“ Trudi je davala sve od sebe da bude od koristi – što nije njen fah – a ovo je, usput, bilo najgluplje pitanje koje je mogla da smisli.

„Uključuje se govorna pošta.“

„Jesi mu ostavila poruku?“

„Da, ako se računa 'morončino' iz sveg glasa.“

Trudi se smrknuto nasmeja. „U tom slučaju je definitivno *shvatio* poruku. I, šta ćeš sad da radiš?“

„To ja tebe pitam.“

Trudi je znala da šta bi *trebalo* da uradi, ali to bi verovatno objasnilo zašto su sve njene veze (u jednini, doduše) propale, a Džulijetina nijedna (u množini) nije. Bar ne još. Stoga je pokušala celoj situaciji da pristupi zrelije. „Sigurno postoji savršeno opravdan razlog što kasni...“ Zastala je, smišljajući nešto prikladno. Potres mozga? Plućna embolija? Njena mašta, podgrejana serijom *Hitna pomoć*, počela je da buja pre nego što je podsetila sebe zašto je Džulijet zapravo ljuta na Vila. Odlučila se za opciju da je on verovatno još uvek na putu. „Daj mu još petnaest minuta.“

„A onda?“

„Onda dođi kod mene. Naručiću nam kinesku klopou.“ Hrana za utehu bila je Trudin odgovor na sve probleme. „Imaju izvrsne nudle.“

„Ne mogu više da čekam.“ Džulijet je znala da bi trebalo da zvuči bar malo zahvalnije, ali toliko se radovala ovoj romantičnoj, skupoj večeri sa sve šampanjcem. Sedenje u Trudinom skućenom stančiću na

U potrazi za Romeom

Hampstedu uz nudle iz plastičnog tanjira i *dijet-kolu* ili crnu kafu, nije zvučalo nimalo privlačno.

Uz obećanje da će je pozvati ponovo, Džulijet prekide vezu i rukom pozva konobara. Trebalo joj je još jedno piće jer je potonula do dna. A i upola cene je. Ona pogleda na sat.

Daće mu još petnaest minuta.

Na pozor, sad...

Zgnječivši kesicu čaja uz ivicu okrnjene šolje, Vil je ocedi do poslednje kapi i zajedno s kašičicom baci u sudoperu. Kesica bez traga potonu u sapunici, koja se već ohladila, a mehuriće je odavno rastopila masnoća od indijskog karija. Danas je bio njegov red da pere sudove, ali je, kao i obično, iskoristio sve čisto što imaju u kredencu – čak je i brodić za so i biber, poklon njegove mame, iskoristio kao tanjir za supu; samo što sada nije imao snage za kućne poslove.

Skide blatnjave čizme, ostavljajući na na kuhinjskom podu bespri- zorne tragove, i uze šolju čaja. U čarapama je otišao u dnevnu sobu, ali jedna mu se zakači za ekser na parketu, koji nikako da ukuca, i ostade na njemu. Ne uzbuđujući se zbog toga što mu je jedna noga bosa, stro- poštao se na kauč i zadovoljno protegao. Džulijet mu je stalno zvocala što ne presvlači radnu odeću čim stigne kući, naročito otkad su se istro- šili na novi plišani trosed. Ali, ono što nije videla, nije se ni dogodilo.

Nije navikao da bude sam u stanu. Stigao je pre nekoliko minuta, iznenađen što ga zatiče praznog. Otkad je je počeo da radi do kasno u noć, Džulijet ga je uvek dočekivala kad se vraćao s posla; iz kuhinje su se širili primamljivi mirisi, a iz dnevne sobe treštalo TV. Međutim, večer- ras ga je dočekao mrkli mrak i gluva tišina. Verovatno je ostala duže na poslu, zaključio je tražeći daljinski upravljač pod plišanim jastučićima. Ili je iz firme direktno otišla kod Trudi. Kakogod, na neko vreme ima stan samo za sebe, što i nije tako loše.

Zadovoljno je uključio televizor. Program je bio standardno dosa- dan, prepun sapunskih serija i reklama. Čekaj malo, šta je ovo? *Top gir?* Osim arhitekture, Vilova strast bili su i automobili, naročito sportski. S oduševljenjem je gledao kako Džeremi Klarkson u žutom kabrioletu spuštenog krova praši po britanskom krajoliku, dok mu glas nadjačava

grmljavina opake mašine. Ushićen ovim otkrićem i zavaljen u plišane jastučice, smeškao se i pijuckao čaj.

Sigurno je zadremao, jer se probudio uz trzaj.

Šta je sad...?

Vil obrisa balu koja mu je curila iz usta. Koliko je sati? Ošamućeno ustade, prolivajući čaj koji je mu je, nekim čudom, mirovao na krilu dok je spavao. *Sranje*. Frenetično je brisao plišani jastuk rukavom džempera, pokušavajući da upije tamnu tečnost pre nego što ostanu fleke. *Sranje, sranje, sranje*.

U stanu je bilo mračno, jedino je ekran televizora svetleo. Upalio je lampu i pogledao na sat. Sedam i trideset. Gde je Džulijet, zapita se. Trebalo je dosad da stigne. Pogled mu pade na dogorelu cigaru u pepeljari, ali u kući nije bilo nikog da mu kaže da je svinja. On zapali novu i ode do prozora. Skupivši šake oko očiju, proviri kroz kišnu zavesu, nadajući se da će je videti kako nailazi ulicom. Ali nije je bilo na vidiku. Opazio je samo nekoliko osoba šćućurenih pod nadstrešnicom autobuske stanice i saobraćajca koji je veselo delio prekršajne kazne vozačima što su ostavili kola u žutoj traci, misleći da su upaljeni migavci dovoljna zaštita dok trknu u podrum pića.

Zabrinut, uhvati odraz svog lica u duplom staklu. Izbedačen. Smoren. Ugašen. Kosa u haosu. Odeća zgužvana. Dođavola, izgleda grozno. Zreo je za kupanje, šišanje i brijanje, zaključio je trljajući guste čekinje na svojoj bradi. Okrete se iz profila i proverí svoju figuru. Uvuče stomak, a onda ga opusti da se prelije preko pojasa farmerki. Čoveče, ličim na trudnicu; nije ni čudo se Džulijet stalno šegači kako oseća da se beba u njemu mrda.

Zaštitnički pomilova svoj pivski stomak. Samo nekoliko odlazaka u teretanu i imaće bolje trbušnjake od Bekama. U stvari, možda bi mogao već večeras da ode. Dizaće malo tegove i trčaće na traci... Vil široko zevnu, izbacujući oblak duvanskog dima. Zatim provuče prste kroz svoju plavu kosu, još vlažnu od kiše. U stvari, možda će biti bolje da ode sutra; uostalom, kasno je, i Džulijet samo što nije stigla. Što ga podseti ...

Izvadio je iz džepa mobilni i pogledom potražio punjač. Baterija je crkla još u vreme ručka, tako da nije imao pojma da li ga je neko u međuvremenu zvao. Možda mu je Džulijet ostavila poruku da će raditi do

kasno. Creva su mu krčala. Ceo dan nije jeo. Pregladneo je. Mogao bi da je pozove i kaže joj da usput kupi neku gotovu hranu.

Prijela mu se piletina u kariju, pa se bacio u potragu za punjačem, preturajući fioke sa CD-ovima, odavno izvađenim iz kutija, časopisima koje ona uporno čuva iako su s kraja prošlog veka i uramljenim fotografijama za koje još uvek nisu našli mesto. Od punjača ni traga.

Spustio se na pod i počeo da prati trag zamršenih kablova iza TV-a. Kakvog sve smeća ovde ima, razmišljao je našavši u gomili prašnjavim utikača zaboravljeni disk, za kojim je odavno prestao da traga. Aha! Evo ga! S olakšanjem je uključio mobilni da se puni kad je ispod podmetača na stočiću primetio papir. Verovatno reklama za neku novu piceriju ili jedan od onih iritantnih dodataka za književni klub, što stalno ispadaju iz dnevnih novina.

U normalnim okolnostima, ostavio bi ga tu gde je – čišćenje mu nije bilo jača strana – ali radoznalost je pobedila, te ga je izvukao. Bio je to koverat s njegovim imenom. Tupo je zurio u njega. Sigurno ga je Džulijet stavila na kamin, a ono je palo. Da ga otvori čim stigne s posla. *Sam.*

Kroz glavu mu prolete sumanuta ideja da je to možda oproštajno pismo, u stilu *Dragi Džone*, ali je odmah odbaci. *Nema šanse*, uveravao je sam sebe. Džulijet i ja smo jaki kao stena. Pa šta ako smo se u poslednje vreme malo svađali, svi parovi to rade, zar ne? Prkoseći tako apsurdnoj ideji, počeo da otvara koverat.

Prekinulo ga je resko pištanje mobilnog telefona. Vil pogleda ekran na kojem je bleštalo *govorna pošta*. On zgrabi telefon i munjevito ga stavi na uvo. Automatska služba govorne pošte obaveštava ga da ima jednu novu poruku.

„Morončino!“, vrištao je Džulijetin glas.

Šta je sad uradio...? A onda mu nešto kliknu u glavi, sevajući kao sijalica od 100 vati. O, ne! Nije valjda večeras ona večera?

Zurio je u pismo koje je upravo izvukao iz koverta. Srce mu je sišlo u pete dok je piljio u srce nacrtano na sredini i tri reči napisane u njemu.

Srećan Dan zaljubljenih!

Bedak!

Vil zastenja. Bio je u govornima do guše.

Poglavlje 2

„Da li je gospođica za još jedno piće?“ Zujeći oko nje poput komarca, dlakavi konobar joj glasno dodade na uvo, „*dok čeka?*“ Džulijet se namršti; osećala se kao da je pod reflektorima. Kad je ušla u restoran, delovao je prostrano i intimno, a sada je nekako skućen i klaustrofobičan. Bila je svesna šta većina gostiju misli o njoj. Jadnica, tako skockana, a sama. Sve žene u prostoriji srećne su što nisu u njenoj koži.

Bolna stvarnost otkucava osam sati. Vil se neće pojaviti. Neće ni doleteti kao Supermen, s izvinjenjem i buketom ruža. *Zaboravio je na večeru.* Gledala je u sto, na kom su stajali papirna salveta i tanjirić s košticama od maslina. Oči su joj se punile suzama, koje su pretile da poteku i razmažu joj maskaru. Odagnavala ih je treptanjem. Neće plakati, ne ovde, usred restorana. Iz novčanika je izvadila *viza* karticu i zamahala njom kao belom maramom kelneru pred nosom. „Ne, samo račun.“

Zabavljala se s Vilom već dve i po godine, a poslednjih osamnaest meseci živeli su zajedno. To je veza koju u časopisima nazivaju 'dugotrajnom', izraz koji mrzi jer zvuči kao da je neka vrsta bolesti. Ali, kako drugačije da ga zove? Svojim *dečkom*? Vil ima trideset dve godine, svoju firmu i kosu koja je počela da se proređuje, na šta nije voleo da ga podsećaju. Pojam dečka radije bi vezala za srednjoškolske dane, kada su bubuljičavi tinejdžeri pokušavali da zavuku ruku u njen grudnjak. *Verenikom?* Nažalost, ne. Zvuči romantično, ali on ne nagoveštava da će je u skorije vreme zaprositi, stoga 'verenik' otpada. Preostaje još *partner*. Bljak!

U potrazi za Romeom

Ali nije je mučilo to što ne zna u koju kategoriju da ga stavi. Uostalom, mnoge žene, poput Bridžet Džons, zamenile su teskobu samačkog života za teskobu življenja u paru. U stvari, na papiru njen život izgleda savršeno. Napunila je trideset godina, radi kao menadžer u vrhunskoj londonskoj marketinškoj agenciji i ima ozbiljnu, monogamnu vezu.

Šta onda ne valja?

Pa, ništa konkretno. Njih dvoje su kao i svi prosečni parovi što se zabavljaju dve i po godine. Jedu, spavaju, svađaju se, vode ljubav. Sve se savršeno uklapa.

U tome i jeste problem.

Dok se Vil zadovoljno baškario u toj srećnoj i krajnje predvidljivoj stvarnosti, ona je osećala da joj nešto nedostaje. Romantika? Strast? Uzbudenje? Osveženje? Ni sama nije bila sigurna. Naravno, nije ni očekivala da ova veza bude ista kao što je bila prvih nekoliko meseci, kada ju je stalno izvodio na romantične večere sa svećama; ali ne bi joj smetalo da s vremena na vreme izađu u restoran. Večeri su provodili uz hranu za poneti i DVD plejer, a ako vikendom negde i otputuju, što je prava retkost, ona je ta koja sve organizuje i plati. S hotelskim bademantilima ili ne, njihova veza jednostavno više nije bila ista.

Suvišno je reći da u njihovoj vezi postoje i stvari koje ona obožava. Njih dvoje su najbolji prijatelji; nema tajni među njima, znaju jedno drugom dobre i loše navike. Ne kriju ništa – ona više ne gasi svetlo kad izlazi iz kupatila i ne korača unatraske kako on ne bi video celulit na njenim butinama; on više ne nosi majicu uvučenu u bokserice da bi sakrio dlakava leđa. Ali i dalje je smatrala da su previše opušteni, previše otvoreni jedno prema drugom. Jedna stvar je kad ste bliski toliko da delite kupatilo, a drugo je kad on sedi na klozetskoj šolji, i još pritom čita *Auto-magazin*, dok se ona kupa tu pored.

Ukratko, imala je osećaj da su zapali u rutinu, dosadnu i duboku kao Veliki kanjon. Zato joj je večerašnji izlazak bio tako važan. Prvi put trebalo je da zaborave na račune i hipoteku, na to čiji je red da opere sudove i na svađe oko toga hoće li na TV-u gledati sport ili žensku seriju. Večeras je trebalo da se napiju šampanjca i da se podsete koliko su se voleli i mazili na početku veze. Ovo veče je trebalo da bude posebno. Romantično. Samo njih dvoje. Zajedno. Smeh, flert, poljupci. *Kao nekada.*

* * *

To je bar bila prvobitna zamisao, razmišljala je Džulijet posmatrajući kako joj konobar prilazi s računom. Trudila se da ne reaguje na astronomsku cifru u dnu. Očigledno nesvestan šta je to lični prostor, konobar je stajao tik iza nje i disao joj za vrat; osećala je njegov smrdljivi dah, pomešan s mirisom jeftinog afteršejva i ustajalog znoja. Namerno je ostavila prazno mesto za napojnicu i potpisala se: *Džulijet Moris*.

„Gde je Romeo večeras?“, pita konobar, ljut što nije dobio bakšiš, a dovoljno glasno da par za susednim stolom prestane da jede i zagleda se u njihovom pravcu.

Pravila se da ga nije čula. Boreći se sa suzama, ustala je, i uz rimejk Vitni Hjuston *I'll always love you*, koji se diskretno razlegao iz zvučnika, provukla se između stolova i izašla na ulicu.

Napolju je padala kiša. Ne ona sitna, što rominja, već pljusak koji tera prolaznike da trče pod nastrešnice prodavnica ili da zaklone glave kesama iz supermarketa. Samo je ona, u želji da zaustavi taksi, hrabro prkosila ogromnim kišnim kapima i žurno prišla ivičnjaku – što nije bilo lako u oskudnim krpicama od kože i dve igle za štrikanje umesto potpetica, jer su je prodavačice ubedile da je to sada hit.

Gledala je levo-desno u potrazi za slobodnim taksijem, osećajući da joj voda iz barica zapljuskuje preplanule noge i ostavlja ružne fleke na njima. Nažalost, nije bila jedina. Jeste, ulicom je zujalo sijaset crnih taksija, skoro čitava kolona, ali svi su bili puni srećnika, koji se baškare u njihovoj suvoj, toploj udobnosti. Muškaraca i žena. Mladića i devojaka. Supružnika. *Parova*.

Dok ih je posmatrala tako nasmejjane, osećala se poraženo. Trebalo je da ona i Vil budu zagrljeni na zadnjem sedištu jednog od tih taksija. Njeno lice na njegovom ramenu, njegova ruka oko njenog struka. Zar traži previše? Jedno je sigurno, ona ne bi trebalo sada da korača ulicama Sohoa po kiši, *sama*.

Shvativši da su šanse da pronađe prazan taksi manje nego da dobije premiju na lutriji, zaputila se prečicom prema metrou, vijugajući između prolaznika s kišobranima. Usput je pokušavala da sabere misli, čas besne – *gotovo je s Vilom, kazaću mu da ga ostavljam, da je njegovo vreme isteklo, mlada sam, atraktivna, imam dobar posao, ako nije u stanju to da ceni, onda ću naći nekog ko jeste* – čas samosažaljive – *sledeće godine punim trideset jednu, već dobijam bore oko očiju, pretvoriću se u jednu*

U potrazi za Romeom

od onih tužnih, usamljenih babadevojaka, koje žive na visokoj nozi, ali nemaju nikog s kim bi podelile taj život, volim Vila, hoću da izgledim ovo s njim.

I tako ukrug. Mozgala je o njemu, njihovoj vezi, o tome šta će da mu kaže kad stigne kući. Preslišavala se otpočетка i otpozadi, pokušavajući da iskristališe šta zaista želi a šta ne želi, kako se oseća, kako želi da se oseća. Tako zamišljena, nije bila ni svesna sveta oko sebe. Nije primetila ni kola koja su joj prilazila. Sportski *aston martin*. Nije registrovala ni da prepun dvospratni gradski autobus vozi žutom trakom. Nije videla da će točkovi auta zabrazditi u duboku baru na putu.

Sve dok nije bilo kasno.

„Dođavola!“, uzviknula je kad su galoni blatnjave vode zapljusnuli njenu novu toaletu – bundu, haljinu i cipelice. Nije mogla da veruje šta ju je snašlo.

Na trenutak je stajala na ivičnjaku, s rukama na bokovima, otvarajući usta poput ribe i trepćući dok joj se voda cedila niz lice, sve dok nije ugledala krivca. Šok na njenom licu prerastao je u bes. Kakav idiot, kakav jebeni, glupi idiot. Piljila je u automobil. Prokleta tipično. Sigurno je nalickani peder, kojem je auto produžetak penisa. Garant je muškarac.

Iako su stakla bila mokra, na trenutak je uhvatila obris njegove siluete – tamnokosi muškarac od trideset i nešto. Ali, on nju nije video, preokupiran navigacijom kroz zakrčeni saobraćaj; jedna ruka mu je bila na volanu dok je drugom držao *ajfon* i pričao.

Džulijet je proključala od besa. „Što ne gledaš kuda ideš?“, urlala je, više od stresa nego zbog ičeg drugog. Nije očekivala da će je on čuti ili videti. Pa, naravno da ne, razmišljala je besno, brišući blato sa čela. Očigledno je previše zauzet ćaskanjem u svojim fensi, suvim kolima, da bi primetio mene, beznačajnog pešaka.

I verovatno bi bila u pravu. I verovatno bi otišla kući, okupala se i pomirila s Vilom, ne pomislivši više ikada na ovog vozača. Samo da je ubrzao i otperjao, umesto što je okrenuo glavu i pogledao kroz prozor.

I pogledi su im se sreli.

Gledali su se delić sekunde. Ali, taj trenutak kao da je trajao večno. Jedna osoba primeti drugu u gomili nepoznatih ljudi. Tako nešto se svakodnevno događa u Londonu. Pogledi između prolaznika u metrou, na stepenicama, u kaficima, na ulici. Užurbani i zamišljeni muškarci i žene,

koji žive svoje živote, najednom hvataju poglede drugih užurbanih i zamišljenih muškaraca i žena.

Međutim, većina njih nikad se ne upozna. Verovatno jedni druge ni ne primećuju jer samo skrenu pogled, osećajući se pomalo postićeno ili neprijatno, i ubrzano nastavljaju svojim putem, izbegavajući dalje kontakte. Poneki se osmehnu, ali samo nakratko, pre nego što nastave dalje, u kancelariju, pab, kući, gde god. I većina više nikad ni ne razmišlja o tom susretu, kao da se nije ni dogodio.

Većina. Ali, ne svi.

Ulicom odjeknu škripa kočnica kad na semaforu zasvetle crveno. Ups, stao je, zaključila je zaklanjajući oči od kiše i škiljeći kroz zamućeni odblesak svetla semafora, trgovačkih reklama i automobilskih farova. Oblaci belog dima kuljali su iz auspuha sportskog *aston martina* dok je stajao u mestu uz ritmično režanje motora. Džulijet je shvatila da joj srce tuče kao pneumatski čekić. Od besa? Straha? Iščekivanja? *Uzbuđenja?*

Bela svetlost upalila se kad je srebrni *aston martin*, uz cviljenje guma, krenuo u rikverc. Gledala je u vozača nekoliko sekundi, videla kako se osvrće tražeći prostor na ulici.

Usledio je orkestar sirena. Kompletna duvačka sekcija, bez milosti i pardona. Džulijet je posmatrala kako se srebrni sportski automobil provlači između ivičnjaka i autobusa na sprat i čula kako ga kondukter psuje. Za trenutak se činilo da vozač okleva, a onda se kola nakriviše u stranu i ubrzaše spoljnom trakom. Nije prestala da zadivljeno pilji u njega, uprkos tome što je bila odlučna da mu ne priušti to zadovoljstvo. A onda je kroz masu prolaznika na pločniku, koji su je zaobilazili, uhvatila njegov pogled baš trenutak pre no što ga je progutala saobraćajna gužva. Otišao je s kišom. Kroz svetlost. Nema ga više.

Otirući kapljice kiše koje su joj curile niz čelo, zastala je da osmotri njegova zadnja štop-svetla, koja su nestajala. Kakvo iznenađenje. Ipak nije stao. Nije se valjda nadala da hoće? Odakle joj uopšte ideja da bi zgodan frajer u skupim kolima s kožnim, ugretim sedištim, spustio svoj prozor na dugme samo da bi proverio je li ona dobro? Zar da brine što je uništio njenu haljinu od 400 funti? Zapravo, hiljadu funti ukupno, ako

U potrazi za Romeom

se računa i bunda. Pobogu, nije on vitez u sjajnom oklopu. Naprotiv, to je arogantan, sebičan, umišljen skot koji brine samo o sebi.

Drhtaj joj prošao telom i tek tada postala je svesna koliko je hladno. Bila je mokra, umorna i besna. Zaogrćući se bundom, okrenula se da nastavi prema metrou kad je uhvatila svoj odraz u obližnjem izlogu. Bože, šta se ovo dešava? Dan zaljubljenih je, a ona je pokisla, promrzla i sama.

I baš u tom trenutku, kad je stajala nasred pločnika dok su je nervozni prolaznici zaobilazili i kiša joj dobovala po licu, shvatila je da je konobar bio u pravu.

Ako je ona Džulijet... gde je onda Romeo?

Poglavlje 3

Brisači su poput kose sekli slapove kiše na vetrobanu srebrnog *aston martina*, koji je jedrio kroz sumrak.

„E, zovem te za pet minuta, nešto mi je iskrsllo.“ Prekinuvši razgovor usred rečenice, vozač je sklopio *ajfon* i ubacio ga u gornji džep sakoa. Muzika je treštala s radija, grejanje je bilo na maksimumu, a on je čvrsto stegao volan i zagledao se u retrovizor.

Ona devojka je još tamo.

Njena figura smanjivala se u daljini dok je *aston martin* odmicao u dugoj koloni automobila. Zgodna devojka nepomično je stajala, mokra do gole kože i prekrivena blatom s njegovih guma. Psovao je sebi u bradu. Kako je ranije nije primetio? Zar je nije video na trotoaru dok je preticao autobus? I zašto sad ne može da odvoji pogled od nje?

Nije ni pokušao da zakoči, otvori prozor i upita je da li je dobro, prekovao je sam sebe, usporavajući iza taksija koji je stao nasred ulice da pokupi mušteriju. Nestrpljivo je lupkao po kožnom volanu svog *aston martina*. Zašto ga peče savest? Nervozno je pogledao na sat. Osam i petnaest. Ugovorio je sastanak sa starim kolegama u kafiću u Čelsiju i već kasni. Opet baci pogled na retrovizor. Ne, ne može tek tako da je ostavi. Zar ne?

Užasno je bio iznerviran. Šta mu se to dešava? Navikao je bio da odlučuje u trenutku, bez puno mozganja; da stvari posmatra crno ili belo. Ali ovde nema prostora za razmišljanje. Trebalo je da se nađe s